

*dnevi poezije
in vina*

© BELETRINA, 2016. VSE PRAVICE PRIDRŽANE.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja Beletrine je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Prva ustanoviteljica Študentske založbe,
predhodnice zavoda Beletrina,
je Študentska organizacija Univerze v Ljubljani.

Vse informacije o knjigah Beletrine dobite na spletnem naslovu:

WWW.BELETRINA.SI

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.42-1

BRNARDIĆ Oproiu, Ana
Nastanek ptic / Ana Brnardić ; v slovenski jezik prevedla Višnja
Fičor. - Ljubljana : Beletrina, 2016. - (Dnevi poezije in vina)

ISBN 978-961-284-201-7

285715200

Ana Brnardić NASTANEK PTIC

Prevod
Višnja Fičor

Izvršna urednica
Špela Pavlič

Lektura
Barbara Cerkvenik

Prelom
Jana Kuharič

Tehnični urednik
Marko Hercog

Izdajatelj
Beletrina
Kersnikova 4, 1000 Ljubljana
www.zalozba.org

Za založbo
Mitja Čander

Naklada: 1000 izvodov

Ljubljana 2016

Ana Brnardić
NASTANEK PTIC

v slovenski jezik prevedla Višnja Fičor

Aerodrom

U visini listaju se štampane stranice neba.
Dolje carinik traži otisak prsta
pečat rodnog stabalca
na papiru za turističku vizu.

U licu mi sjaji žuti balkanski mjesec.
Zaboravila sam ga ugasiti iznad oceana.

Obitelj pored mene ima više iskustva.
Tužnu pentatoniku skrili su u rukav.
Službeniku podastiru ogromne količine
kalifornijskog osmijeha.

Iza barikade nasmiješeni starci
s frizurama od šećerne vune
pružaju mi ruke i vode me u raj.

Letališče

Na višini se prelistavajo tiskane strani neba.
Spodaj carinik išče prstni odtis
pečat rodnega stebelca
na dokumentu za turistično vizo.

Na obrazu mi žari rumen balkanski mesec.
Pozabila sem ga ugasniti nad oceanom.

Družina zraven mene ima več izkušenj.
Žalostno pentatoniko so skrili v rokav.
Pred uslužbencem razgrinjajo ogromne količine
kalifornijskega nasmeha.

Za barikado mi nasmejani starčki
s pričeskami iz sladkorne pene
ponujajo roko in me vodijo v raj.

Airport

High above pages of the sky rustle
Down below a customs officer wants your
fingerprint
The stamp of your family-tree
On your tourist visa application.

The yellow Balkan moon shines across my face.
I forgot to turn it off as we flew over the ocean.

The family next to me has more experience.
They hid their sad pentatonic up their sleeve:
Showering the official at the counter
With a healthy dose of Californian smiles.

Behind the barricade, cheerful old people
with candy-floss haircuts
extend their arms to take me to heaven.

Terorist

Točno je 18 sati u Minneapolisu.
U dvorani za osumnjičene ja i punašna crnkinja.
Ona unosi „hranu, zmije i insekte“ u SAD.
A ja sam siromašna udavača.
Gospodin Kai gleda me odozdo u oči.
Otvora moju torbu punu miraza.
U njoj se bijeli sumnjivi rukopis.
Želi znati što će mi 200 papira natipkanih na
čudnom jeziku.
To je fascinantna rekonstrukcija života
Našega Spasitelja, kažem u sebi.
Drhtim, znojim se.
Prihvaćam ulogu nevjeste-terorista.
Nakon sat vremena otključavaju vrata.
Posvuda miris palmina ulja.
Stopala propadaju do gležnja u aerodromski
tapison.
Odbacujem željezne proteze iz domovine i
tonem u ružičastu milost.

Terorist

V Minneapolisu je ura točno šest popoldne.
V dvorani za osumljence jaz in zajetna črnka.
Ona vnaša v ZDA »hrano, kače in insekte«.
Jaz pa sem revno dekle, godno za možitev.
Gospod Kai me gleda izpod čela v oči.
Odpira mojo torbo, polno dote.
V njej se beli sumljiv rokopis.
Hoče vedeti, kaj mi bo dvesto listov papirja,
natipkanih v čudnem jeziku.
To je fascinantna rekonstrukcija življenja
Našega Odrešenika, rečem sama pri sebi.
Drhtim, se znojim.
Sprejemam vlogo neveste-terorista.
Čez eno uro odklenejo vrata.
Povsod vonj po palmovem olju.
Stopala se do gležnjev udirajo v letališki tapisom.
Odmetavam železne proteze iz domovine in
tonem v rožnato milost.

The terrorist

It is exactly 18:00 hours in Minneapolis.
In the suspects waiting room I sit next to a plump
black lady.
She tried to smuggle “food, snakes and insects”
into the USA.
I am, on the other hand, a poor bride hunting for a
husband.
Mr Kai peers down at me.
He opens my bag brimming with dowry.
A white manuscript sticks out suspiciously.
He wants to know why I have 200 pages typed in
some strange language.
That is a fascinating reconstruction of the life
of our Lord the Saviour - I say to myself.
I shiver and perspire.
I accept the role of a terrorist-bride.
An hour later someone unlocks the door.
Suddenly everything smells of palm oil.
My feet sink into the airport carpet.
I discard the iron prosthesis of my homeland
as I slide into a pink mercy.

Misli se odmaraju

Misli se odmaraju na predmetima –
teške legnu na hrast, lake na listove lipe –
ili kao mehanizam pisaće mašine pod korom
kucaju

Ljubavnicima odgovara takav način
života, gdje termite prelaze preko neravnina
okorjelih ljubavnih formula

opipati željezna slova
u sljepoočici dragog bića
uhvatiti posljednji od ubrzanih zarez
koji jure poput mrava iz ustiju –
ljubav je hladna i topla

lijena na suncu
zapisana rutinskim rukopisom na posve
nezainteresiranom lišću

Misli počivajo

Misli počivajo na predmetih –
težke se uležajo na hrast, lahke na lipove liste –
ali kot mehanizem pisalnega stroja pod lubjem
tipkajo

Ljubimcem ustreza tak način
življenja, kjer termiti hodijo čez neravnine
okorelih ljubezenskih formul

otipati železne črke
v sencah ljubega bitja
ujeti zadnjo od pospešenih vejic
ki kot mravlje hitijo iz ust –
ljubezen je hladna in topla

lena na soncu
napisana z rutinskim rokopisom na povsem
nezainteresiranem listju

Thoughts reclining

Thoughts recline on objects –
the heavy ones lay on oaks, the light ones descend
onto lime-tree leaves –
others clatter like a typewriter underneath
the bark

Lovers appreciate this way
of life where termites disregard the bumps
of notorious recipes of love

feeling iron letters
underneath the temples of loved ones
catching the last of the hurried commas
running like ants out of mouths –
love is both cold and warm

lazy in the Sun
written out in routine handwriting
across utterly disinterested leaves

Kuća u Miamisburgu

Cijele noći kukurikanje zrikavaca.
Nebo se savija oko zemlje.
Bog je familijaran i srdačno tapše
svoje goste.

Krijesnice svijetle 120 wata.

S Julijinog balkona promatram životinje.
Ljudi ovdje ne žive.
Ne žive ni u kućama ni u neboderima.
Spavaju u inicijalima tvrtke,
a zatim od stresa silaze u zemlju
gdje beru izvrnute plodove
s telegrafskih žica.

Hiša v Miamisburgu

Vse noči kikirikanje murnov.
Nebo se ovija okoli zemlje.
Bog je domačen in prisrčno treplja
svoje goste.

Kresnice svetijo s 120 vati.

Z Julijinega balkona opazujem živali.
Ljudje tukaj ne živijo.
Ne živijo niti v hišah niti v stolpnica.
Spijo v inicialkah podjetja,
nato pa se od stresa spustijo pod zemljo,
kjer nabirajo prevrnjene plodove
s telegrafskih žic.

House in Miamisburg

Crickets chirp all through the night.
The sky gently envelops the earth.
God is intimate and welcomes his guests
by patting them on the shoulder.

Fireflies shine like 120 Watt light bulbs.

From Juliet's balcony I observe the animals.
People do not live here.
Not in those houses or high-rises.
They sleep in the logos of their companies
as they descend from stress into the subterranean
picking fruits that hang from the telegraph lines
– upside down.

translated by Damir and Majda Šodan

Tajna

Sastavila sam grobnu tajnu
da ponekad, krišom, odem živjeti u drugu zemlju
u tuđoj kuhinji gulim češnjak i kuham kavu
odlazim do manastira i palim svijeću
iza plotu sabor breza na gluhom jeziku
lice se podvaja u zrcalu
okruglo i tužno prevlači se zlatnim pojanjem

noću napuštam tijelo, prste, svlačim koru
u hladnoj spavaonici vjetar nas dugom bradom
pokriva
ujutro sam mlado drvo posađeno pred kućom
gola kost iz koje postaje dan

Skrivnost

Sestavila sem grobno skrivnost
da včasih, skrivaj, odidem živet v drugo državo
v tuji kuhinji lupim česen in kuham kavo
hodim do samostana in prižgem svečo
za plotom shod bréz v gluhem jeziku
obraz se podvaja v ogledalu
okrogel in žalosten se prevleče z zlatim petjem

ponoči zapuščam telo, prste, slačim skorjo
v mrzli spalnici naju veter prekriva z dolgo brado
zjutraj sem mlado drevo, posajeno pred hišo
gola kost, iz katere nastaja dan

Secret

I have composed a mortal secret
To live sometimes secretly in another country
Peeling off garlic and boiling coffee in somebody
else's kitchen
Walking to the monastery lighting up a candle
In the backyard a congregation of birches converse
in silent tongues

The face splits up in a mirror
Round and sad it veils itself with golden chanting

Come night I leave my body, my fingers, I peel off
bark

In the cold dorm the wind covers us with its long
beard

Come morning I am a young tree planted in front
of the house

A naked bone giving birth to daylight

Ravnica

Putnici oprezno sjedaju
na klupe od skaja odlažući kapute boje kupine i
suhe trave
Vlak posrće u noć poput slijepog pastira

U kupeu iz uglova suklja mrak koji se hrani
bezvoljom
Uskoro ćemo, za pola sata, svi ujednom sljubiti lica
uz prozore
u vlasti čudne vjere
da uz vlak, kroz anonimnu šumu
prateći naše osjećaje, čežnje, trče srne, divlje ptice
i bića koja se bude iz stabala

Na znak dirigenta, izmučene utrkom utvara
glave klonu u san

Mekana i crna ravan
dobiva ispupčine na kojima cvatu
noćni električni gradovi.

Ravnica

Potniki previdno sedajo
na klopi iz skaja in odlagajo plašče barve robide in
suhe trave
Vlak se opoteka v noč kot slep pastir

V kupeju šviga iz kotov mrak, ki se hrani z
brezvoljnostjo
Kmalu, čez pol ure, bomo vsi skupaj prilepili
obrazne na okna
prežeti s čudno vero
da ob vlaku, skozi brezimen gozd
spremljajoč naše občutke, hrepenenja, tečejo srne,
divje ptice
in bitja, ki se budijo iz dreves

Na znak dirigenta, izmučene od dirke prikazni,
glave omahnejo v sen

Mehka in črna ravan
dobiva izbokline na katerih cvetijo
nočna električna mesta.

Flatlands

Travellers sit carefully
On the fake leather benches taking off their coats
with the colours
Of blueberry and dry grass
The train stumbles into the night like a blind shepherd

Darkness swiftly invades the compartment from all
corners feeding itself
On our listlessness
Soon – in half an hour – we will glue our faces to
the window panes
Overtaken by some strange belief
That through that anonymous forest
Following our desires and sentiments, roe deer,
birds and other creatures awoken
Among the trees will be running along with our train

Upon the conductor's sign, exhausted by this
phantom race
Our heads will sink into sleep

The soft and black flatlands
Bears bumps budding with electric cities
Of the night.

Šetač

Parkom Herästräu šće Smrt
predivna, raskalašena duha
bijela, gozbena
Nebo otvoreno, proteže se
do u duboku prošlost

Sjedim na klupi zagrljena šibljem
Kralježnica, u djetinjstvu otkinuta peteljka
Stišavaju se glasovi
Ptice se ukopavaju u zemlju
Jezero iza mojih leđa gusta čorba od algi
Što je tijelo manje, to lakše prolazi
kroz ušicu igle

Sprehajalec

Po parku Herăstrău se sprehaja Smrt
čudovitega, razuzdanega duha
bela, svečana
Odrto nebo se razteza
v globoko preteklost

Sedim na klopi, objeta s šibjem
Hrbtenica, v mladosti odtrgan pecelj
Glasovi pojenjujejo
Ptice se vkopavajo v zemljo
Jezero za mojim hrbtom gosta čorba iz alg
Manjše je telo, lažje gre skozi
šivankino uho

Stroller

Death strolls through the Herăstrău Park
Magnificent with rowdy spirit
White and feisty
Under the open sky reaching back
Deep into past

I sit on a bench wrapped in wickers
A spinal chord, a petiole broken off in childhood
The voices die down
The birds dig themselves into the ground
The lake behind my back is a thick broth of algae
The smaller the body becomes the easier it passes
Through the eye of a needle

Nesanica

najednom, krovovi postaju plavi
noć se podvukla pod snježni pokrivač
odgovori na pitanja razlijevaju se u tamnoj tinti
na kamenu druge zemlje odmaram glavu
moja ljubav spava u susjednoj sobi
gdje raste crno drveće i crne ptice
nejasne i nepouzidane riječi na zimzelenom lišću
uskoro će se probuditi
u kuhinji će blistati njegove izvađene oči
na hladnom jeziku mulja izjavit će ljubav
daljini
plamenu koji se pali i gasi
sada spava, vida rane vodom iz mijeha noćnih
orgulja
noć je malo pretjerala s crnilom
besani ukućani izvrću potamnjele dlanove

Nespečnost

strehe naenkrat postanejo modre
noč se je zavlekla pod snežno odejo
odgovori na vprašanja se razlivajo v temnem črnilu
na kamenju druge dežele mi počiva glava
moja ljubezen spi v sosednji sobi
kjer rastejo črna drevesa in črne ptice
nejasne in nezanesljive besede na zimzelenem listju
kmalu se bo zbudil
v kuhinji bodo sijale njegove izbuljene oči
v hladnem jeziku mulja bo izpovedal ljubezen
daljavi
plamenu, ki se prižiga in ugaša
zdaj spi, celi rane z vodo iz meha nočnih orgel
noč je malo pretiravala s črnitom
nespečni stanovalci vijejo potemnele dlani

Insomnia

Suddenly the roofs are turning blue
The night tucked itself under a snowy shroud
The answers to our questions are spilled in dark ink
I rest my head on the stone of some other country
My love is asleep in the next room
With black trees that grow and black birds
Words blurry and unreliable on evergreen leaves
Soon he will wake up
His gouged-out eyes will glisten in the kitchen
On the cold tongue of silt he will declare his love
For distance
For that flickering flame
But for now he is still asleep healing the wounds
with the water from the night organ's bellows
The night has gone a bit too far with blackness
The insomniac tenants are turning up their
darkened palms

Tamni glasnik

stvorio se nasred kamenih stuba
u bijeloj košulji od ljiljana
prstima dvostruko duljim od mojih posegnuo u džepić
pružio mi papir s pjesmom
pobjegao sam od tebe, kaže pjesma, kako bih došao
k tebi
potom smo pobjegli od ljudi
u skromnom kafiću naručili tamno pivo
njegov se govor zapisivao u pergament neopisive
važnosti
za povijest čovječanstva
tko sam bila ja? pretvorena u uho
u rijeku koja je u vlastitu trbuhu lovila nepoznate ribe
svijetleće motive upredene u kompliciran govor
tko je bio on? svečana pustinjska ptica
kojoj sam predala u kutiji svoje usne, ramena
jedno prema drugom hodali smo uz jezero
a iznad vode zelene od umora i plave od napete tišine
razapeli su limeni kostur
poput iznimno sustavne istine

Temni glasnik

prikazal se je sredi kamnitih stopnic
v beli srajci iz lilij
s prsti, dvakrat daljšimi od mojih, je segel v žepek
mi dal papir s pesmijo
pobegnil sem od tebe, pravi pesem, da bi prišel k tebi
potem sva pobegnila od ljudi
v skromni kavarni sva naročila temno pivo
njegov govor se je zapisoval na pergament,
 nepopisno pomemben
 za zgodovino človeštva
kdo sem bila jaz? spremenjena v uho
v reko ki je v lastnem trebuhu lovila neznane ribe
svetleče motive, zapredene v zapleten govor
kdo je bil on? svečana puščavska ptica
ki sem ji v škatli predala svoje ustnice, ramena
drug proti drugemu sva hodila ob jezeru
nad vodo, zeleno od utrujenosti in modro od
 napete tišine,
pa so razpeli pločevinastega okostnjaka
kot izjemno sistematično resnico

Dark herald

He appeared halfway to the top of the stony steps
In a lily-white shirt
With fingers twice as long as mine he reached into
 his little pocket
Pulling out a white sheet of paper with a poem on it
I ran away from you - says the poem - in order to
 reach you
Then we ran away from people
In a modest cafe-bar we ordered a dark beer
His talk inscribed itself into a scroll
Of incredible importance
 For the future of humanity
Who was I? Having turned into an ear
Into a river fishing for unknown fish
Inside its own belly
The translucent motifs exquisitely woven into an
 intricate speech
Who was he? The ceremonial desert bird
To whom I surrendered my boxed-in lips and shoulder
We walked by the lake toward each other
Above the fatigue-green water blue from the tense silence
They crucified a tin skeleton
Much like an exceptionally relevant truth

Crno more

u ponoć oslijepim i pretvorim se u ribu
što živi duboko ispod zemlje
sanjareći o šumu crne vode
o ljubavniku koji iskače iz vatre
u nepoznatu gradu
gdje unatrag se hoda u cipelama od algi
a crnokosi anđeo skuplja raspadnute osmijehe
i pokriva me do brade
moj tužni predak,
stablo koje se istrгло iz zemlje
da bi me u noći posjetilo

Črno morje

ob polnoči oslepim in se spremenim v ribo
ki živi globoko pod zemljo
in sanja o šumu črne vode
o ljubimcu, ki skače iz ognja
v neznanem mestu
kjer vzvratno hodijo v čevljih iz alg
črnolasi angel pa zbira razpadle nasmeh
in me pokriva do brade
moj žalostni prednik,
drevo, ki se je izrulo iz zemlje
da bi me ponoči obiskalo.

The black sea

At midnight I go blind and turn into a fish
Living deep below the ground
Dreaming of the hum of the black water
Dreaming of a lover jumping out of fire
In an unknown city
Where one walks backward in shoes made of algae
As the black-haired angel gathers pieces of decayed
 smiles
Covering me up to my chin
My woeful ancestor
The tree that wriggled itself out of the ground
To remind me of something in the night

Burna noć

nakon burne noći u kojoj se bogovi iz mašine
nisu pojavili
zoru čekam pokraj samostana

u dvorištu šeta vrana u sivim hlačama
ispeglanim na crtu

jutro je beznadno tamno
i jedini smisao nalazim u uvjerenju da je uz osobitu
pažnju
moguće proučavati jezik
koji jedno drugoga, pomno pazeći na naglaske i
duljine,
poučavaju vrana i iza sive ponjave skrivena
večernjača

Burna noč

po burni noči, v kateri se bogovi iz stroja
niso pojavili
čakam zoro pred samostanom

po dvorišču se sprehaja vrana v sivih hlačah
zlikanih na črto

jutro je brezupno temno
in edini smisel najdem v prepričanju, da je s
posebno pozornostjo
mogoče preučevati jezik,
v katerem ena drugo, s skrbnim poudarkom na
naglasih in dolžinah,
poučujeta vrana in za sivo ponjavo skrita
večernica

Stormy night

After the stormy night during which gods
Out of machines failed to appear
I wait for the dawn by the monastery

A crow walks in the yard in razor creased
Gray pants

The morning is hopelessly dark
And the only sensible thing seems the belief that it
is possible
To study language really carefully
The way that crow and Evening Star
Hidden beyond the grey shroud
Study each other paying special attention
To accents and syllable lengths

Pisanje na tipkama

dok pišem na ovoj spravi
posao udaranja u slova ne razlikuje se puno
od uspinjanja na neku zimsku planinu
sa štapom i dobrom opremom

kockasta slova su poput neosvojivih klisura

pišem u rukavicama od grube vune
nos mi je crven kao u tibetanske seljančice
a tlo na kojima su ova ugažena slova
crno od tvrdoće

premda su male šanse da ću se uspeti

zastat ću kod prve kolibe
iz koje posvud suklja dim
odmorit ću se uz crni napitak iz samovara

pa ću poći dalje po ledenim guturalima
koji se obično, tamo pri vrhu, grupiraju
u bijelu smrt

Pisanje na tipkah

ko pišem na tej napravi
se delo udarjanja po črkah ne razlikuje zelo
od vzpenjanja na kako zimsko planino
s palico in dobro opremo

kockaste črke so kot neosvojljive pečine

pišem v rokavicah iz grobe volne
nos imam rdeč kot tibetanska kmetičica
tla, na katerih so te steptane črke,
pa so črna od trdote

čeprav je malo možnosti da se bom povzpela

ustavila se bom pri prvi kolibi
iz katere se od vsepovsod vrtniči dim
spočila si bom ob črnem napitku iz samovara

in bom šla naprej po ledenih goltnikih
ki se navadno, tam pri vrhu, združujejo
v belo smrt

Writing on keyboard

As I am writing on this contraption
This business of hitting letters differs not much
From climbing some mountain in winter
Using a stick and some decent equipment

These square letters are like some unreachable cliffs

I type with gloves on made of rough wool
My nose is red like on some Tibetan village girl
And the soil where these letters were trampled upon
Is so hardened that it turned black
Though there is a slim chance that I will make it to
the top

I will make a stop by the nearest hut
Spewing fumes all around
To rest a bit sipping that black liquid from samovar

So I can continue walking on the frozen gutturals
That generally there at the top
Coagulate into a white death

Naricaljka

Mogla bih cijelo jutro iskašljavati tamne pauke,
tako drage prijatelje nesanice, držače svijeća,
svoja nutarnja bića.

U početku, bog nije pravio razliku: čovjek, riba,
kopriva.
Otvorio bi sovine oči i gledao u prozirnu planinu.

Ujutro, tamna šljiva neba širi se po tijelu.
Glava se okreće oko sunca i upisuje svoju starost
u drvene listove.

Naricalka

Vse jutro bi lahko izkašljevala temne pajke,
tako ljube prijatelje nespečnosti, držalce sveč,
svoja notranja bitja.

Na začetku bog ni delal razlik: človek, riba,
kopriva.
Odprl je sovje oči in gledal v prozorno goro.

Zjutraj se po telesu širi temna sliva neba.
Glava se obrača okoli sonca in vpisuje svojo starost
v lesene liste.

Dirge

I could spend the whole morning coughing up dark
spiders
Those dear friends of insomnia, those chandeliers
Those inner beings of mine.

In the beginning God made no difference: man, fish
Or nettle.
He would open an owl's eyes and stare at the
translucent mountain.

In the morning the dark plum of the sky spreads
across one's body.
The head circles around the Sun inscribing its age
Into those wooden leaves.

Postanak ptica

Ptice su prvo bile nežive, zlatne.
Oči su im zatim stigle poštom iz morskih dubina,
perje je iz svoga jastuka poslao bog,
kljun je od trnja iz šume

Rodile se jedne zore iz mraka
u tamnoplavom tijelu od rose
i pronašle stan u čovjekovu čelu

Nastanek ptic

Ptice so bile najprej nežive, zlate.
Oči so jim nato po pošti priskele iz morskih globin,
perje je iz svoje blazine poslal bog,
kljun je iz trnja, iz gozda

Rodile so se neke zore iz mraka
v temnomodrem telesu iz rose
in našle domovanje v človekovem čelu

The origin of birds

The birds were first inanimate, golden
Then their eyes were mailed from the depths of the
ocean

God squeezed feathers out of his own pillow
Beaks were made from the forest thorns

One dawn they were borne out of dark
Inside of the marine blue body of dew
Only to find their nest behind the man's forehead.

Julija

bila je noć i ja sam napokon mogla biti
Julija koja je tražila ljubav u lišću i u površini
mora kraj hotela.
našla sam nekog mladića
ozbiljnog poput eshatologije, crne kose kao knjiga,
bijelog lica
i očiju koje su se obećale onome svijetu.
skutrili smo se na hotelskom prozoru i udisali lovor.
zatim, kad je otkucalo vino u našim rukama
spustili smo se do mora i vijugali pored njega
ostavivši povijesna tijela dežurnom anđelu.
otišli smo u najcrnju šumu
pronašli tajni prolaz do morskog dna
gdje mi je pokazano kako dirigirati pticama
koje u noći poput plamenja zoblju morski pijesak.

Julija

bila je noč in končno sem lahko bila
Julija, ki je iskala ljubezen v listju in na gladini
morja ob hotelu.
našla sem nekega mladeniča
resnega kot eshatologija, črnih las kot knjiga,
belega obraza
in oči, ki so se zaobljubile onemu svetu.
zvila sva se v klobčič ob hotelskem oknu in
vdihavala lovor.
nato, ko je odbilo vino v najinih rokah,
sva se spustila do morja in vijugala ob njem
ter pustila zgodovinski telesi dežurnemu angelu.
odšla sva v najtemnejši gozd
našla skrivni prehod do morskega dna
kjer so mi pokazali, kako dirigirati pticam
ki ponoči kot plameni zobljejo morski pesek.

Juliet

It was night and I could finally be Juliet
Who sought love among leaves and on the sea
surface
Nearby the hotel.
I found some young man there
Eshatologically serious with book-black hair
White face
And eyes that promised themselves to the other
world.
We cuddled in the hotel window inhaling scent of
laurels.
Then as the wine began pulsating in our hands
We climbed down to the sea meandering by its side
Leaving our historic bodies to the angel on duty.
We walked into the blackest forest
We found a secret passage leading to the bottom of
the sea
Where I learned how to conduct the choir of birds
Who at night pick at the sea sand like blazing
flames.

u zoru, Julija je nestala iza tamne zavjese.
na zidovima su gorjela zlatna slova
koje je daleko sunce slalo utopljenim dušama.
dodirujući ih kradom uspela sam se na kat
gdje su se rojili umorni studenti glazbe, mladići
i djevojke, noćne Julije

ob zori je Julija izginila za temno zaveso.
na zidovih so gorele zlate črke
ki jih je daljno sonce pošiljajo utopljenim dušam.
skrivaj sem se jih dotikala in se povzpela na
 nadstropje,
kjer so rojili utrujeni študentje glasbe, mladeniči
in dekleta, nočne Julije

At dawn, Juliet disappeared behind the dark
 curtain.
Golden letters were burning on the walls
Emitted by the faraway Sun for the sake of those
 drowned souls.
Touching them stealthily I climbed upstairs
Where swarms of tired music students gathered,
 those boys
And girls, those nocturnal Juliets

Dušina vlat

popodne u jedan sviram
rasklapam noge, ruke, vratne kralješke
otrgnem iz zemlje u trbuhu jednu vlat dušine trave
i vrtim je između prstiju

glazbalo je staro i škripi
kao stari hrastovi u šumi koji će se strovaliti
čim neka kratkodlaka životinjica pretrči preko
staračkih prstiju
u ponor šumske gluhoće

u sobi se mračí
h-mol ljestvica hrapavom korom
prekriva zidove i strop
oči se vraćaju u dubinu odakle su nikle
kako bi u miru čitale dnevnik
koji u glazbenoj crnici ispisuju nokti hladne kiše

Dušna bilka

popoldne ob enih igram
razpiram noge, roke, vratna vretenca
odtrgam iz zemlje v trebuhu bilko dušne zeli
in jo vrtim med prsti

glasbilo je staro in škripa
kot stari hrasti v gozdu, ki se bodo zvrnili na tla
takoj ko bo kakšna kratkodlaka živalca stekla čez
starčevske prste
v brezno gozdne gluhotе

v sobi se mračī
h-molova lestvica s hrapavo skorjo
prekriva zidove in strop
oči se vračajo v globino od koder so vzniknile
da bi v miru brale dnevnik
ki ga v glasbeni črnici izpisujejo nohti mrzlega dežja

Soul blade

This afternoon at one I play
I unfold my legs, hands, cervical vertebrae
Then I pull out a soul blade from the soil in my belly
Twirling it between my fingers

The instrument is old and screeching
Like those old oaks in the forest that will thump
down
As soon as some shorthair little animal scurries across
An old person's fingers
Down into the abyss of the forest deafness

The room is getting dark
B-minor scale covers the walls and ceiling
With its jagged crust
As the eyes return to the depth where they first
sprouted from
So they may continue reading in peace that diary
Written out in the music humus by the nails of cold
rain

Majka

Kad majka ispruži dlan, ona daje.
Ono što je na dlanu smjesta izraste u drvo od sto
ljeta,
u toranj za mučenje i Arthurov mač.
Ono što je na dlanu utisne se kao slutnja, kao
okamina vida,
u tvoju usnu koja progovara: nastajem.

Kad majka ispruži ruku, sve, uključujući tvoju
kosu, zube, ljubavnike
i naočale, sve je bačeno na hrpu, u piramidi čežnje.
Jedno oko prošeta lijevo, jer suviše boli to jaje
čudesa na dlanu,
ta etrurska riječ koja drhti da će svijet raspolutiti.

Mati

Ko razpre dlan, mati daje.
Tisto, kar je na dlani, hipoma zraste v stoletno
drevo,
v mučilni stolp in Arturjev meč.
Tisto, kar je na dlani, se vtisne kot slutnja, kot
okamnina vida,
v tvojo ustnico, ki spregovori: nastajam.

Ko mati razpre dlan, je vse, s tvojimi lasmi, zobmi,
ljubimci
in očali vred, nametano na kup, v piramido
hrepenenja.
Eno oko se sprehodi na levo, ker preveč boli to
jajce čudežev na dlani,
ta etruščanska beseda, ki trepeti, da se bo svet
razpolovil.

Mother

When mother stretches her palm – she offers.
What is on the palm instantly grows into a
hundred-year old tree,
Into a tower with torture chambers and Arthur's
sword.
What is on the palm presses itself like a
premonition, like a fossil of eyesight
Upon your lip that pronounces: this is how I come
into being.

When mother stretches her hand, everything,
including your hair, teeth, lovers
And glasses, it all gets tossed on a heap, inside the
pyramid of desire.
One eye takes a walk to the left, because it is too
painful that miracle egg
on the palm,
That Etrurian word trembling as if it is going to
slice the world in two.

Od majke se ucrtava konstelacija brodova.
U noći ima jedan svjetionik i on se pomiče na
kornjači i kitu.
I on se pomiče na majčinom dlanu, on ide dalje i
dalje, drugoj tebi.
Jer sutra je velika pomrčina, misa djetinjstva koje je
otpalo s ribljom glavom
i sad se pita: gdje je ta noć i kada?
I kad se zatvorio majčin dlan?

Od matere se zarisujejo obrisi ladij.
Ponoči sveti neki svetilnik ter se pomika na želvi in kitu.
Tudi on se pomika po materini dlani, gre dalje in dalje, k drugi tebi.
Kajti jutri je veliki mrk, maša otroštva, ki je odpadlo z ribjo glavo
in zdaj se vpraša: kje je ta noč in kdaj?
In kdaj se je zaprla materina dlan?

Mother charts out the constellations of ships.
There is a lighthouse in the night moving on top of a turtle and a whale.
He also moves on Mother's palm, moving further and further away towards some other you.
For tomorrow is the great eclipse, the mass of the childhood that fell off along with the fish head
Wondering: where and when is that night now?
And when did Mother close her palm?

Očeve prve cipele

U dnu ormara, zapravo pod zemljom, pored
korigenaka

bukve od koje će ormar tek biti napravljen
nalaze se očeve cipele.

Crne, iznošene, od tanke kože, dvije suhe šljive
u kojima se gibaju očeve grančice, pucketavi članci.

Bile su to prve njegove cipele koje pamtim.

Ne, naravno, njegove prve cipele.

Iz njih se nije izuvao, bile su već srasle uz kožu,
žive, voćaste, mineralne. Za ljeto i zimu.

Ni na kraj pameti da ih zamijeni novima.

U ormaru su još živjeli obitelj žohara, jedna
desetina mrava

i biljne uši. Cipele su bile noine arke malim kućnim
nametnicima

prenoseći ih iz jednog dana u drugi.

Očetovi prvi čevlji

Na dnu omare, pravzaprav pod zemljo, zraven
koreninic
bukve, iz katere bo omara šele zgrajena
ležijo očetovi čevlji.
Črni, ponošeni, iz tankega usnja, dve suhi slivi
v katerih se gibljejo očetove vejice, pokajoči členki.
To so bili njegovi prvi čevlji, ki jih pomnim.
Ne, seveda, njegovi prvi čevlji.
Ni jih sezuval, bili so že vraščeni v kožo,
živi, sadni, mineralni. Poletni in zimski.
Še na pamet mu ni padlo, da bi jih zamenjal z
novimi.
V omari so živeli še družina ščurkov, desetnija
mravelj
in listne uši. Čevlji so bili Noetova barka za male
hišne vsiljivce;
prenašali so jih iz enega dne v drugega.

My father's first shoes

At the bottom of the wardrobe – actually below the
ground – next to the roots
Of a beech that will yet become a wardrobe
There they are – my father's shoes.
Black, worn-out, made of thin leather, two dry
plums
Wherein father's little twigs twitch, his cracking
ankles.
Those were his first shoes that I can remember.
Naturally, not his first pair of shoes ever.
He never took them off, they were almost grown
into his skin,
So alive, fruitlike, mineral. Designed for summer
and winter.
It never even crossed his mind to replace them with
new ones.
A family of cockroaches – among other – lived in
the wardrobe, a squadron of ants
And plant lice. Those shoes were like Noa's arcs
with little domestic parasites
Carrying them from one day into another.

Jednog dana majka dohvati cipele za njihove veoma
delikatne uši
i izbací ih napolje.
Otac se nije protivio nego je nabavio nove, obíčne
muške cipele.
Crne, prve cipele, s navučenim ušima, bez osjećaja
poraza
otišle su u šumu. Baš kao što je otac
godinama najavljavao: dosta mi je svega, otići ću u
šumu.
Postale su zemlja, drvce, možda čak i grm s gorkim
plodovima.
Cipele u kojima su rasle očeve kćeri
i mnoge druge pustopašne rečenice.

Nekega dne mati prime čevlje za njihova zelo
delikatna ušesa
in jih vrže ven.
Oče ni nasprotoval, ampak je kupil nove, navadne
moške čevlje.
Črni, prvi čevlji, z navitimi ušesi, so brez občutka
poraza
odšli v gozd. Prav kakor je oče
leta in leta napovedoval: dovolj imam vsega, odšel
bom v gozd.
Postali so zemlja, drevesce, morda celo grm z
grenkimi plodovi.
Čevlji, v katerih so rasle očetove hčerke
in številni drugi objestni stavki.

One day Mother grabbed those shoes by their
very delicate “ears”
And threw them outside.
But father did not object, on the contrary he
bought a new pair of ordinary men’s shoes.
The black, first shoes with pulled up “ears”,
they went to the woods
With no sense of defeat. Just as Father had
announced years ago: I had enough of
everything, I will go to the woods.
They became earth, a little tree, maybe even a
bush with bitter fruits.
Those shoes wherein Father’s daughters grew up
Along with many other unbridled sentences.

Trkači

U početku trčanja misli su glinene, mokre. Zatim,
osušene brzim dahom, raspu se
u nešto, npr. durski fugato koji trčkara iza, pored, i
nestane.

Trkači se kao mravi razmile po trbuhu šume, klize
joj niz noge i preskaču udubine između prstiju.
Šuma se u snu premješta, polagano, kroz stoljeća,
jer ju usred drevne noći golica drvena jezgra.
Zimsko jutro njezina je najdraža knjiga koju otvara
s prvim snijegom, na prvoj bijeloj stranici.
Umjesto naslova, na njoj sitno otisnuti ljudi,
ranoranioci.

Tekači

Na začetku teka so misli glinene, mokre. Nato,
posušene od hitrega diha, razpadejo v
nekaj, npr. v durov *fugato*, ki teka zadaj, poleg, in
izgine.

Tekači se kot mravlje razgomazijo po trebuhu
gozda, polzijo mu ob nogah in preskakujejo
vdolbine med prsti.

Gozd se v snu prestavlja, počasi, skozi stoletja, ker
ga sredi starodavne noči žgečka leseno jedro.

Zimsko jutro je njegova najljubša knjiga, ki jo
odpira s prvim snegom, na prvi beli strani.

Namesto naslova so na njej drobno odtisnjeni
ljudje, zgodnje ptice.

Runners

At the beginning of a run the thoughts are claylike,
wooden. Then

Dried under fast breath, they dissipate
Into something, for instance a major *fugato* that
runs behind

And alongside us before finally disappearing.

Runners then crawl in all directions across the
forest's belly just like ants, they slide

Down her legs, jumping over the indents amongst
fingers.

In dream, the forest is slowly repositioning through
centuries, because

It is being tickled by its wooden core amidst the
ancient night.

A wintry morning is its favourite book that she
opens with the first snow,

Turning the first white page.

Instead of the title there are people there in small print,
Those early birds.

A ljeti, kad drveće iz korijenja pjeva i lišćem prenosi
ideju pticama i kukcima koji su dotad živjeli u
kolibama alfabeta, šuma se povuče u monaštvo,
duboko pod koru.

Trkači je ne mogu pronaći u mislima i tako
oslijepjeli od daha
jure kroz pustinju, suho korito, napuštenu
pokrajinu.

Ne znaju da je šuma već bila u njima i neko vrijeme
se zadržala u njihovim stopalima
i dlanovima, a u vratu je podigla svoju zastavu.
U pluća su se uselile sjenice, a u zglobovima šušti
lišće crne johe.

Trkači lete već kao patke, mlataraju krilima do
kraja snaga
i zatim izlete iz šume kao nečujna eksplozija,
iz knjige koja ih je napisala iskaču neokrznuti.

Poleti, ko drevesa pojejo iz korenin in z listjem
prenašajo idejo pticam in žuželkam, ki so dotlej
živele v kolibah abecede, pa se gozd umakne v
meništvo, globoko pod skorjo.
Tekachi ga ne morejo najti v mislih in tako, oslepli
od diha,
dirjajo skozi puščavo, suho strugo, opustelo
pokrajino.
Ne vedo, da je gozd že bil v njih in da se je za nekaj
časa zadržal v njihovih stopalih in dlaneh, v
vratu pa dvignil svojo zastavo.
V pljučih so se naselile sinice, v sklepah pa šelesti
listje črne jelše.
Tekachi letijo že kot race, krilijo z rokami s
skrajnimi močmi
in nato zletijo iz gozda kot neslišna eksplozija,
iz knjige, ki jih je napisala, skočijo ven
nedotaknjeni.

And in the summer, when trees sing from their roots,
giving an idea to the birds by means of leaves,
And insects who had hitherto lived in the huts of
alphabet, the forest retreats
As a monk deep beneath the bark of the trees.
The runners than cannot find it in their thoughts
and thus blinded
By their heavy breathing they are dash through the
desert,
The dried out river bed, the deserted province.
They do not know that the forest had already been
lingering inside of them for some time
In their feet
And palms, hoisting up its flag along their necks.
Titmouse moved into its lungs and the leaves of
black alder
Are rustling in its ankles.
The runners are already flying like ducks, flapping
their wings
With all their might
Only to finally fly out of the forest like a mute
explosion:
Out of the book that wrote them they jump out
unscathed.

Prijatelj

Prvi je dan na sebi imao željezni oklop za letenje.
Ispod oklopa bila je hrpa mekog perja, a svaka riječ
u njegovim ustima
imala je par bodlji, kljun ili dirigentsku iglu.
Otvorila sam mu usta i sve riječi pažljivo izvadila
na kaveni stolić.
Našiljila sam malo posustale kljunove i vratila mu
ih.
Sve to proteklo je u šutnji, prvih nekoliko godina.
Niz stolić na kojemu su bile izložene njegove riječi
slijevala se višnjevača. Silazili smo pod stol da
bismo je oblizali
netremice se gledajući, jer sve će se uskoro završiti.
Bile su zime, sve bijele odreda, dolazile su u
cipelama na kat.
Bili su svatovi, krošnje, drveni kreveti i njihove
brige i kolodvori.

Prijatelj

Prvega dne je imel na sebi železen oklep za letenje.
Pod oklepom je bil kup mehkega perja, vsaka
beseda v njegovih ustih
pa je imela par bodic, kljun ali dirigentsko iglo.
Odprla sem njegova usta in vse besede previdno
položila na klubsko mizico.
Ošilila sem nekoliko opešane kljune in mu jih
vrnila.
Vse to je minilo v molku, prvih nekaj let.
Z mizice, na kateri so bile razstavljene njegove
besede,
je teklo višnjevo žganje. Sklanjala sva se pod mizo,
da bi ga oblizala,
in se gledala, ne da bi trenila, saj bo kmalu vsega
konec.
Bile so zime, vse po vrsti bele, v čevljih so prihajale
na nadstropje.
Bili so svatje, krošnje, lesene postelje, njihove skrbi
in železniške postaje.

Friend

On the first day he wore an iron armour for flying.
Underneath there was a heap of soft feathers and
every word in his mouth
Had a spike or two, a beak or a conductor's baton.
I opened his mouth and carefully took out all the
words lining them up on a coffee-table.
I sharpened the weary beaks a bit and returned
them to him.
It was all happening in silence for the first several
years.
Cherry liqueur was pouring down the small table
where
His words had been spread. We were climbing
underneath the table to lick it
Looking at each other without batting an eye,
knowing it will all soon be over.
Those were the winters, one whiter than the other,
climbing upstairs in their shoes.
Wedding parades were there, tree tops, wooden
beds with their worries and railway terminals.

Njegov oklop skrivao je golemu mašinu koja je
ispuštala
duboke zvukove pod zemlju. Njegove silne ptice,
korablje, klice muha,
drvenaste etide, patetične sonate marširale su ispred
nas noćnim cestama.
Kad se sve završilo proglasio me bližnjom.
Pospremio je sve oči u pretince i ostavio jedan
povjerljivi par.
Nosim ga sa sobom u gradove, tornjeve, u bolest i
ranu zoru,
povjerljivi par glavica planinskog cvijeća.

Njegov oklep je skrival velikanski stroj, ki je
spuščal
globoke zvoke pod zemljo. Njegove silne ptice,
barke, klice muh,
lesnate etude, patetične sonate so korakale pred
nama po nočnih cestah.
Ko se je vse končalo, me je razglasil za bližnjo.
Pospravil je vse oči v predale in pustil samo en
zanesljiv par.
Nosim ga s sabo v mesta, stolpe, v bolezen in
zgodnji svit,
zanesljiv par glavic planinskih rož.

His armour hid the huge machinery exhaling
Deep sighs underneath the earth. His mighty birds,
sailboats, fly eggs,
Stilted etudes, pathetic sonatas were marching
ahead of us on night roads.
When it was all over he proclaimed me his fellow
one.
He placed all eyes in drawers leaving only a pair of
confidential ones.
I carry it with me to towns, towers, in sickness and
in early morn,
That confidential pair of mountain flowers' heads.

Selo-kugla

Ljetovali smo u selu u kojem iz zidova niče kadulja,
ljudski prsti, vinova loza i mačji repovi.

Ribe su nanizane pod prozorima.

Sa njih kapa mjesečeva svjetlost na glave onih koji
blude,
na kamene ploče.

Evo iznova sunca! Latice maka trepere iza brda,
nebo se suši,

opet postaje kamena ploča, enigma koju rješavaju
stâri.

Oko podneva, kad se od usijanja rastvore glave,
sunce pada u more, sunce u koje se sada može
gledati.

Penjemo se na klisuru.

Dolje ljudi-mravci, ljudi-krušne mrvice.

Imućni turisti kao botanički izložci, gibljive vlati
razuma.

Vas-krogla

Letovali smo v vasi, kjer iz zidov vznikajo žajbelj,
človeški prsti, vinska trta in mačji repi.

Ribe so nanizane pod okni.

Z njih kaplja mesečina na glave tistih, ki blodijo,
na kamnite plošče.

In spet je sonce! Makovi lističi podrhtevaro za
hribom, nebo se suši,
spet postaja kamnita plošča, enigma, ki jo rešujejo
stari.

Okoli poldneva, ko se od razbeljenosti razprejo
glave,
pada sonce v morje, sonce, v katero je zdaj mogoče
gledati.

Vzpenjam se na pečino.

Spodaj ljudje-mravlje, ljudje-krušne drobtinice.

Premožni turisti kot botanični eksponati, gibljive
bilke
razuma.

Spherelike village

We were spending our summer holiday in a village
where sage, human fingers

And Cats' tails were growing out of the walls.

Underneath the windows fish were lined up.

Moonlight was dripping down from them onto the
heads of wanderers,

Onto the stone plaques.

Here comes the Sun again! Poppy petals trepidate
behind the hill, the sky was

Drying out turning back into a stone plague, the
enigma resolved by the old.

Around noon, when heads pop up open from heat,
Sun sinks into the sea, the Sun that now can
actually be looked at.

We climb the cliff.

Below are the ant-people, breadcrumb-people.

Wealthy tourists like botanic specimens, supple
blades

Of Reason.

Evo iznova večeri! Selo se skupilo u kuglu.
Trave se povile, usukale u nevidljiva usta kuća.
Drobimo suhe mrvice večernje neizvjesnosti,
jer nema ni sunca ni mjeseca, svaki trag života
prenesen je na drugu polutku.

In spet je večer! Vas se je skrčila v kroglo.
Trave so se upognile, uvihale v nevidna usta hiš.
Drobimo suhe drobtinice večerne negotovosti,
saj ni ne sonca ne meseca, vsaka sled življenja
je prenesena na drugo poloblo.

Here comes the evening again! The village gathered
into a sphere.
The blades bent down, sucked into the invisible
mouths of houses.
We crumble the dry crumbs of the evening
uncertainty,
Because there is no Sun or Moon, every trace of life
Has been carried over to the other hemisphere.

Paluba

Naginjem se preko ograde trajekta.
Vjetar uzima dva pramena koja divlje palucaju
preko lica.
Kapuljača s lažnim krznom tanja je od latice.
U tom običnom tijelu rastrčale su se ptice i pčele,
medvjedice s mladima, liske i još neka štura bića.
Na palubi nema nikoga, ali je buka.
Hodaju oslobođeni titani, škripe prevelikim
kožusima.
Na vjetru im brade izgledaju krhko, kao lavina.

Pod palubom, ispod stuba, dvojica piju kavu.
Još sam dopola ondje, prazna šalica s par kapi
hladnog espresa.
Moj dah, dar govora i pokreta, milost, još je
dopola tamo.

Paluba

Nagibam se čez ograjo trajekta.
Veter jemlje dva pramena, ki divje oblizujeta obraz.
Kapuca iz umetnega krzna je tanjša od lističa.
V tem navadnem telesu so se razbežale ptice in
 čebele,
medvedke z mladiči, črne liske in še neka posušena
 bitja.
Na palubi ni nikogar, vendar je hrup.
Hodijo osvobojeni titani, škripajo s prevelikimi
 kožuhi.
Na vetru so njihove brade videti krhko, kot plaz.

Pod palubo, pod stebrom, dva pijeta kavo.
Še sem napol tam, prazna skodelica z nekaj
 kapljicami mrzlega espressa.
Moj dah, dar govora in giba, milost, še so napol
 tam.

On the deck

I lean over the ferry deck.
The wind snatches two locks of hair wildly flapping
 across the face.
The hood with fake fur is twice as thin as a petal.
This ordinary body is swarming with birds and
 bees,
Mother-bears with their young as well as coots and
 some other nondescript creatures.
There is no one on the deck yet it is noisy.
The unshackled tyrants walk about rustling their
 oversized sheepskins.
Their beards look thin against the wind – like an
 avalanche.

Underneath the deck, beneath the stairs two are
 having coffee.
I am halfway there, an empty cup with the remains
 of a cold espresso.
My breath, my gift of speech and movement,
 mercy, is still halfway there.

Jedan od njih skinuo je kaput. Na čelu mu je vruća
mrlja.

Otišla sam da bih vidjela što će reći odraz u moru,
je li dovoljno samo malo udaljiti se
ili će te pjena ipak razbiti o vlastite kosti.

Eden od njiju si je slekel plašč. Na njegovem čelu je vroč madež.

Odšla sem, da bi videla, kaj poreče odsev v morju, ali je dovolj, da se samo malo odmaknem ali te bo pena vendarle razbila ob lastne kosti.

One of them took off his coat. There is a hot stain on his forehead.

I left to see what the reflection on the sea surface will have to say,

Is it enough just to step aside a little bit

Otherwise the foam will smash you against its own bones.

Muzej rata

Dugo je taj pepeo upijao rasutu srž kostiju, suza i visokih čela
i dugo smo čekali da izađemo iz kutija, iz albuma,
iz bakinih toplih jazbina
da vidimo to inozemstvo predmeta, željeza, kopča,
izblijedjelih slova,
štirkanih novinskih povika, u nebo odletjelih
knjiga,
izrezanih zagrljaja, štofa u koji je ušiven zub
snijega,
ženskih nakovrčanih pozdrava koji griju šumu,
hladne juhe koja pluta u dlanu, zastava, igala koje
se tope pod jezikom,
karta i zastarjelog pisma čiji jezik uskoro nećemo
znati pročitati.

Vojni muzej

Dolgo je ta pepel vpiljal razsut mozeg kosti, solz in visokih čel
in dolgo smo čakali, da pridemo ven iz škatel,
albumov, iz babičinih toplih brlogov,
da vidimo to inozemstvo predmetov, železa, sponk,
zbledelih besed,
poškrobljenih časnikarskih vzklikov, v nebo
vzletelih knjig,
izrezanih objemov, blaga, v katero je všit zob snega,
ženskih nakodranih pozdravov, ki grejejo gozd,
mrzle juhe, ki plava v dlani, zastav, igel, ki se topijo
pod jezikom,
zemljevidov in zastarelega pisma, katerega jezika
kmalu ne bomo več znali prebrati.

War museum

For the longest time that ashes soaked in the spilled
out essence of bones, tears and Proud foreheads
For the longest time we waited to get out of boxes,
out of albums, out of grandma's warm Shelters
to observe that foreignness of objects, iron,
buckles, faded letters,
Starched newspapers cries, sky-high flying books,
The cut-up embraces, fabric with a tooth of snow
sown into it,
Female curly salutes warming up forest,
Cold soup floating on the palm, banners, needles
melting under tongue,
Map and obsolete alphabet whose language we
soon won't be able to read at all.

translated by Damir Šodan

Sadržaj

Aerodrom	4
Terorist	6
Misli se odmaraju	8
Kuća u Miamisburgu	10
Tajna	12
Ravnica	14
Šetač	16
Nesanica	18
Tamni glasnik	20
Crno more	22
Burna noć	24
Pisanje na tipkama	26
Naricaljka	28
Postanak ptica	30
Julija	32
Dušina vlat	36
Majka	38
Očeve prve cipele	42
Trkači	46
Prijatelj	50
Selo-kugla	54
Paluba	58
Muzej rata	62

Vsebina

Letališče	5
Terorist	7
Misli počivajo	9
Hiša v Miamisburgu	11
Skrivnost	13
Ravnica	15
Sprehajalec	17
Nespečnost	19
Temni glasnik	21
Črno morje	23
Burna noč	25
Pisanje na tipkah	27
Naricalka	29
Nastanek ptic	31
Julija	33
Dušna bilka	37
Mati	39
Očetovi prvi čevlji	43
Tekači	47
Prijatelj	51
Vas-krogla	55
Paluba	58
Vojni muzej	63

Contents

Airport	5
The terrorist	7
Thoughts reclining	9
House in Miamisburg	11
Secret	13
Flatlands	15
Stroller	17
Insomnia	19
Dark herald	21
The black sea	23
Stormy night	25
Writing on keyboard	27
Dirge	29
The origin of birds	31
Juliet	33
Soul blade	37
Mother	39
My father's first shoes	43
Runners	47
Friend	51
Spherelike village	55
On the deck	59
War museum	63

Ana Brnardić

(1980, Croatia) was born in Zagreb. She holds an M.A. in Comparative Literature and Croatian Language and Literature (University of Zagreb) and an M.A. in Music (violin; Music Academy in Zagreb). She has published four collections of poems. *Pisaljka nekog mudraca* (Some Sage's Pencil, 1998) received the Goran Award for Young Poets and the Slavić Award, which is given out by the Croatian Writers' Association for the best debut poetry collection in 1999. In 2005 her *Kačji valček* (Waltzing Snakes) received the Kvirin Award for young poets. *Postanak ptica* (The Genesis of Birds) came out in 2009 and was followed by selected poems in Romanian *Hotel cu muzicieni*. Her new collection of poems, *Uzbrdo* (Uphill), was published in Zagreb in April 2015.

(1980, Hrvaška) se je rodila v Zagrebu. Na zagrebški univerzi je magistrirala iz primerjalne književnosti ter hrvaškega jezika in literature, na zagrebški glasbeni akademiji pa je magistrirala tudi iz violine. Doslej je objavila štiri samostojne pesniške zbirke. Za zbirko *Pisaljka nekog mudraca* (Pisalo nekega modreca, 1998) je leta 1999 prejela Goranovo nagrado za mlade pesnike in Slavićevo nagrado, ki jo za najboljši prvenec podeljuje Društvo hrvaških pisateljev. Leta 2005 je za *Kačji valček* prejela Kvirinovo nagrado za mlade pesnike. Zbirka *Postanak ptica* (Nastanek ptic) je izšla leta 2009, sledil pa ji je izbor pesmi v romunščini *Hotel cu muzicieni* (*Hotel z glasbeniki*). Aprila 2015 je izšla njena najnovejša pesniška zbirka *Navzgor* (Uzbrdo).